

Dodecàleg d'arguments que s'haurien de poder dir, i tenir en compte (i II)

written by Lluís Busquets | 7 de desembre de 2023

Continuació de l'[article publicat dilluns 4 de desembre](#), sobre els "mantres" que es repeteixen irracionalment en els discursos polítics.

7. EL PP D'AZNAR ENGANYÀ ELS ESPANYOLS L'11-III-04, Mentre QUE EL PSOE DE FELIPE GONZÁLEZ NO ELS HA ENGANYAT MAI. Mentida. El PSOE, al poder des del 1982, es presentà als ciutadans amb un lema: «OTAN, de entrada NO». Quan González va adonar-se que es quedaria a les escapces dels avenços informàtics i armamentístics d'Occident (especialment dels EUA), s'adonà que l'havia espifiada. Aleshores va muntar un referèndum el 1986 amb el lema «Vota SÍ en interès de España!». I hi esmerçà molts diners. Va fer enganxar arreu 2.125.000 cartells i alçà 1.325 tanques publicitàries. Els pacifistes se li van girar d'esquena i va tenir por de perdre el referèndum. Aleshores hi afegí tres clàusules per buscar el «Sí» sota les pedres: 1) *La participació d'Espanya a l'Aliança Atlàntica no inclouria mai la seva incorporació a l'estructura militar integrada;* 2) *Es mantindrà la prohibició d'instal·lar, emmagatzemar o introduir armes nuclears en territori espanyol;* 3) *Es procedirà a la reducció progressiva de la presència dels EUA a Espanya.* Guanyà el referèndum, però no va complir cap ni una de les clàusules. Això no és enganyar?

8. ELS JUTGES DE LES ALTES INSTÀNCIES ESPANYOLES TENEN MOLT PRESTIGI A EUROPA. No és cert. De fet, el Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH) ha tocat el crostó a Espanya moltes vegades. N'esmentaré dues de recents i conegudes: primera, les sentències del 15-III-2011 i 6-XI-2018 que condemnà la justícia espanyola per desproporció en les sentències contra Otegi i vulneració del dret de judici just respectivament (en el primer cas havia qualificat el rei de «cap dels torturadors», i el TEDH atorga preferència al dret a la llibertat d'expressió davant del dret a l'honor; segona, també considerà «injustificada la dissolució amb ús de la força d'una manifestació espontània i pacífica, que no representava cap amenaça greu per a l'ordre públic», en la sentència Laguna Guzmán (6 octubre 2020, par. 54). Tothom sap que el jutge Llarena no va aconseguir l'extradició de Puigdemont ni d'Alemanya ni d'Itàlia. I encara està per veure què dictarà el TEDH després de rebre a tràmit els recursos dels nou ex-presos polítics contra la sentència del Procés el setembre del 2023. De moment l'Estat ha de respondre abans del 12-I-2024 les sis preguntes que li va fer: 1) El TS va aplicar de forma imprevisible i expansiva la sedició i la malversació? 2) Han estat condemnats per l'exercici dels drets de llibertat d'associació i expressió? 3) Hi ha hagut una vulneració del dret a la llibertat dels recurrents? 4) S'ha produït una vulneració del dret a la defensa o una condemna sense estar basada en proves? 5) La condemna dels recurrents incompleix les eleccions lliures? 6) Els recurrents han vist limitats els seus drets per qüestions no previstes a la llei?

9. LA INSTRUCCIÓ DE LLARENA ALS LÍDERS

INDEPENDENTISTES VA SER IMPECABLE. No és cert.

Llarena va buscar la inhabilitació automàtica dels processats, per la qual cosa els va haver de mantenir en presó preventiva aplicant-los el delictes de rebel·lió (Codi Penal, art. 472) quan van ser condemnats només per sedició (CP, art. 544). Pitjor. Els volgué aplicar l'art. 384 bis de la Llei d'Enjudiciament Criminal (LECrim), que iguala els individus terroristes amb els rebels, tot i que el 1987 el TC interpretà el concepte de «rebel» equiparant-lo amb qui fa ús d'armes de guerra o explosius: «Firme un auto de procesamiento y decretada la prisión provisional por delito cometido por persona integrada o relacionada con bandas armadas o individuos terroristas o rebeldes, el procesado que estuviere ostentando función o cargo público quedará automáticamente suspendido en el ejercicio del mismo mientras dure la situación de prisión». Res d'estrany que el 5-VI-18 la justícia belga acceptés la demanda civil contra Llarena presentada pels consellers a l'exili. L'Estat pressupostà la defensa del jutge en 544.982 € de l'erari espanyol.

10. EL JUDICI ALS PRESOS POLÍTICS FOU IRREPROTXABLE I LA SENTÈNCIA, JUSTA. Molts experts van trobar la sentència exagerada. Sobretot després dels discursos del papa Francesc a la delegació de l'Associació Internacional del Dret Penal (23-X-14) en el qual posava en guàrdia sobre la presó preventiva, la incitació a la venjança i el populisme penal (al discurs del 15-XI-2019 als participants al Congrés Mundial de Dret Penal hi tornà i parlà fins i tot de la *lawfare*). Ara, el

judici, que vaig seguir cada dia (des del 12-II al 12-VI-2019) va tenir molts ensopecs. Un simple exemple. Posades el dia 29-V-2019, Marchena tenia tres pedres a la sabata: Junqueras, electe a l'Eurocambra; Forn, elegit regidor; Sánchez, cap de JxCat, volia permís per assistir a les consultes prèvies del rei per formar govern. A l'hora de dinar s'assabentà de la quarta: Ben Emmerson, advocat, especialista en drets humans, havia convocat una conferència de premsa a la *Law Society* de Londres. Avançà que, segons el veredicte del Grup de Treball de Detencions Arbitràries de l'ONU sobre els presos polítics catalans, tots els actes relacionats amb el procés català formaven part dels drets fonamentals, civils i públics i s'havien fet sense implicar violència de cap mena, des del dret legítim de la llibertat de pensament, opinió i expressió; així les coses, calia deixar-los en llibertat, oferir-los una indemnització per la detenció il·legal i suspendre els càrrecs que pesaven sobre ells i sobre els exiliats. Marchena no en va fer ni cas. A Europa, li pot costar car?

11. DAVANT DE LES MANIFESTACIONS ANTIAMNISTIA I ANTIINVESTIDURA DE PEDRO SÁNCHEZ TOT HOM HA FET EL QUE HA POGUT I CAL AGRAIR, SOBRETOT, LES ACTUACIONS DE LES FCSE. Doncs, servidor no les pot agrair. Cal deixar dit ben clarament que les manifestacions que escandalitzaren no sols certs membres del poder judicial sinó alguns prelats de l'Església espanyola per la seva magnitud fins al punt de considerar l'amnistia «immoral» van ser incomparablement menors que algunes manifestacions de l'11 de setembre catalanes i majors que les dels rebomboris del 2019 a Barcelona després de

coneguda la sentència del procés. Ni aquí ni allà les FCSE actuaren amb la intel·ligència que se'ls suposa, identificant grupuscles de caire ultradretà, cosa que sí que feien alguns periodistes, i punint-los com era convenient. Tampoc els poders fàctics. Les altes instàncies de l'Estat empen moltes vegades el telèfon per oblidar-ho aquesta vegada. Cal tenir en compte que segons l'art. 56 de la Constitució el rei ha d'arbitrar i moderar «el funcionament regular de les institucions». «Arbitrar i moderar» pot arribar a suposar agafar el telèfon si convé (quantas menys vegades millor) i no pas posar cara de pomes agres quan el cap de govern es presenta davant seu com a investit. Els ciutadans, sufraguem el sou de la casa Real perquè actuï sense histrionisme i amb eficiència, perquè, en cas contrari, podria fer pensar que està decantat al bàndol dels que havent guanyat les eleccions no han pogut assolir fer govern.

12. LES ASSOCIACIONS DE JUTGES HAN DECLARAT QUE L'AMNISTIA NO TÉ CABUDA EN LA CONSTITUCIÓ I QUE MAI NO HI HA HAGUT CASOS DE *LAWFARE*. Dels actuals 5.408 membres de la judicatura, 1.355 estan afiliats a la conservadora *Asociación Profesional de la Magistratura* (APM); 930 són de l'*Asociación Judicial Francisco de Vitoria* (AJFV), encara més a la dreta. Res a dir? La progressista associació *Juezas y jueces para la Democracia* en té uns 400 i escriu; el *Foro Judicial Independiente* (FJI) en torn de 200; la *Asociación Nacional de Jueces*, una dotzena. Em deixo la catalana *Àgora Judicial*, perquè hi ha membres de les agrupacions anteriors. Segons l'art. 127 de la Constitució ni jutges ni Magistrats poden pertànyer a cap partit polític ni

sindicat. Però el passat 16-V van convocar una vaga indefinida i en van fer convocar una altra als 45.000 funcionaris de justícia del passat juliol (potser només se'n van assabentar). El 9-XI-23, les quatre primeres associacions esmentades, van fer un comunicat mostrant «el seu rebuig per les referències a la 'lawfare o judicialització de la política' i a les seves conseqüències... perquè suposaria sotmetre a revisió parlamentària els procediments i decisions judicials» i feien referència a l'article 117.1 de la Constitució. Reclamaven la divisió de poders, quan no els importava pels seus interessos immiscir-se en política (i el cas més flagrant és que el CGPJ ja fa gairebé un lustre que està caducat). Ningú no havia vist ni l'esborrany de la Llei d'amnistia.

Pedro Sánchez no va ser investit president fins al 16-XI i, abans, fins i tot el caducat CGPJ ja protestaven. Es podria dir que la conjura de togues contra els poders Executiu i Legislatiu per l'afer de l'amnistia del passat novembre no s'havia donat mai en democràcia. La Llei del Poder Judicial, a l'article 395 castiga com a falta greu «la censura a les autoritats i poders públics invocant la condició de jutge o servint-se'n». Però, tranquils! No passarà res. Quan es va suprimir del Codi Penal el delictes de sedició, Marchena criticà els legisladors en una interlocutòria (13-II-2023) i no li va passar res. Ara, parapetant-se en la divisió de poders, argumenten que l'amnistia deixaria en mans del legislatiu la possibilitat d'eliminar allò que s'ha jutjat. I és clar que sí! Sobretot si s'ha fet malament! No diu la Constitució que «La justícia emana del poble» (art. 117)? I qui és el representant del poble, sinó el Legislatiu (art.

66)? I no diu la Constitució que els jutges exerceixen la seva potestat jurisdiccional «únicament sotmesos a l'imperi de la Llei» (art. 117.1 i 3-4)? Protesten perquè tenen por que se'ls deixi en calçotets.

Avesats a actuar com si el poder judicial fos de la seva propietat (i, certament, el mètode gairebé de cooptació per entrar a la funció judicial facilita que les togues passin d'avis a pares i fills mentre no es canviï el sistema) ara se sorprenden. No pot ser que companys com J. A. Martín Pallín, magistrat emèrit del Tribunal Suprem, declarés que trobava la rebel·lió gravíssima, i no només pel contingut dels comunicats sinó perquè «els òrgans judicials tenen l'obligació de mantenir neutralitat política, segons la Constitució» (*Vilaweb*, 19-XI-23). La qüestió és molt clara i senzilla: Hi ha hagut o no casos de *lawfare* a la justícia espanyola? I si n'hi ha hagut, com afrontar-los? Casos de *lawfare* ningú no els posa en dubte. En senyor Rufián en va citar quatre en el discurs d'investidura de Sánchez: 1) el cas Altsasu; 2) la denúncia d'incitació a la sedició a Joan Coma, regidor a Vic, per dir que «Per fer una truita cal trencar els ous»; 3) L'invent de la «violència ambiental»; 4) l'acusació de terrorisme a Rovira i a Puigdemont. Ningú no es va queixar. A aquests quatre, *El País* el passat 26-XI en publicava set més, fins ara impunes: 5) L'informe policial apòcrif per desacreditar l'independentisme publicat per *El Mundo* el novembre 2012; 6) L'extorsió a la Banca Privada d'Andorra per destapar els comptes de la família Pujol, també filtrada a *El Mundo*; 7) El compte fals a Suïssa de Xavier Trias; 8) L'informe Pisa contra Podemos per

finançament il·legal (2015); 9) la trama veneçolana de Podemos (2016); 10) Les fotos dels jutges a favor del Dret a decidir filtrades el 2014 a *La Razón*; 11) L'ordre falsa de pagament de 272.325 dòlars a Pablo Iglesias...

La *lawfare*, doncs, existeix. Podríem afegir-n'hi molts altres: de Tamara Carrasco a Sandro Rossell, per exemple. El papa Francesc ja n'havia parlat el 15-XI-2019 en el «Discurs als participants al Congrés Mundial de l'Associació Internacional del Dret Penal», on demanava als assistents que tenien el repte de contenir «la irracionalitat punitiva» i considerava la *lawfare* un abús de poder ja que es recorria «a acusacions falses contra líders polítics, concertades amb determinats mitjans de comunicació, i també amb els opositors i amb orgues judicials colonitzats». Uf, el Papa! Ni que es referís als judicis dels anys 2019-20, quan Manuel Marchena al Tribunal Suprem concloïa amb una sentència condemnatòria als líders polítics i socials catalans (459/2019) i Ramón Sáez a l'Audiència Nacional (20/2020), jutjant els mateixos fets, publicués una sentència absolutòria a la cúpula d'interior dels Mossos d'Esquadra (20/2020). Vaig seguir [dia a dia aquests judicis](#), així com també el de Laura Borràs, condemnada per Jesús Barrientos al TSJC. En el primer i el tercer –i ho vaig justificar en els meus escrits i en el llibre *El judici*– hi va sobrevolar la *lawfare* (encara que molts dels nostres magistrats es declarin molt catòlics, no van fer gens de cas al papa).

Dotze arguments que queden dits. La justícia espanyola no farà res per curar ferides ni per corregir les atzagaiades dels darrers anys. Sobretot, amb Catalunya. M'hi jugo un pèsol.

Només faltaria que la Llei d'amnistia salvés els darreres de personatges com Llarena, Marchena, Lamela, García-Castellón, Juan Pablo González, Barrientos...